

17 Diabeł

– kim albo czym jest?

Kiedy przeczytasz tę ulotkę, będziesz znał(a) odpowiedzi na te pytania:

1. Czy istnieje nadprzyrodzony diabeł?
2. Dlaczego Biblia mówi o diable?
3. Czy nadprzyrodzony diabeł kusi do grzechu?
4. Jak można zostać zbawionym od grzechu i śmierci?

1. Czy istnieje nadprzyrodzony diabeł?

Bóg stawia jedną sprawę bardzo jasno w Biblii: „Tak, Ja jestem Bogiem i nie ma innego, Bogiem, i nikogo nie ma jak Ja” (Księga Izajasza 46,9). Żadna nadludzka moc nie oprze się woli Bożej. Diabeł znany z obiegowej opinii nie istnieje. Jeżeli chcemy poznać źródło zła, musimy szukać gdzie indziej.

Biblia nie pozostawia nam wątpliwości co do tego, gdzie leży wina. Człowiek jest kuszony z wnętrza samego siebie. Posłuchaj, co powiedział Jezus, Syn Boży: „Lecz to, co z ust wychodzi, pochodzi z serca, i to czyni człowieka nieczystym. Z serca bowiem pochodzą złe myśli, zabójstwa, cudzołóstwa, czyny nierządne, kradzieże, fałszywe świa-

dectwa, przekleństwa” (Ewangelia Mateusza 15,18-19).

Jezus potwierdza to, co Bóg dawno temu powiedział Noemu: „myśli serca ludzkiego są złe od młodości jego” (Księga Rodzaju 8,21 BW). Księga Jeremiasza 17,9 mówi: „Serce jest zradliwsze niż wszystko inne i niepoprawne”.

Z wszystkimi tymi stwierdzeniami zgadza się Jakub. Konkluduje on: „To własna pożądlivość wystawia każdego na pokusę i nęci. Następnie pożądlivość, gdy pocznie, rodzi grzech, a skoro grzech dojrzeje, przynosi śmierć” (List Jakuba 1,14-15).

Zauważ, że w żadnym z tych fragmentów nie ma wzmianki o jakimś nadprzyrodzonym diable. Nie potrzebujemy szukać dalej niż w nas samych, żeby zobaczyć, skąd się bierze zło.

2. Dlaczego Biblia mówi o diable?

Prawdą jest, że Biblia mówi o diable, jak gdyby miał prawdziwą osobowość. Musimy jednak pamiętać, że Biblia obficie wykorzystuje „język obrazowy”. Nadaje osobowość również innym rzeczom, które nie są ludźmi.

W historii o Kainie i Ablu osobowość zostaje przypisana krwi. Zwracając się do Kaina, Bóg powiedział: „Cóżeś uczynił? Krew brata twego głośno woła ku mnie z ziemi!” (Księga Rodzaju 4,10). Podobnie jest z mądrością, o której mówi się jak o kobiecie: „Szczęśliwy, kto mądrość osiągnął, mąż, który nabył rozwagi [...], zdobycie jej lepsze od pereł, nie równe jej żadne klejnoty” (Księga Przysłów 3,13-15). W Ewangelii Mateusza 6,24 Jezus sam mówi o pieniądzach („mamonie”) jako o panu. Nie powinno to nas zaskakiwać. My sami często

tak się wyrażamy. Mówimy: „Ogień jest dobrym sługą, ale złym panem”. Tak naprawdę nie wierzymy jednak, że ogień jest człowiekiem.

W ten sam sposób czasami również zło i grzech otrzymują osobowość. Pomaga to nam uświadomić sobie, jak wielki jest grzech i jak niebezpieczne są grzechy dla naszego zbawienia. Dowodzi tego porównanie dwóch fragmentów z Biblii. Posłuchaj „obrazowego języka” użytego w Liście do Hebrajczyków 2,14: „On [Jezus] również miał w nich udział, aby przez śmierć zniszczyć tego, który miał władzę nad śmiercią, to jest diabła” (BW). Czym jest ten diabeł? Co ma „władzę nad śmiercią”? List do Rzymian 6,23 mówi nam: „Albowiem zapłatą za grzech jest śmierć”. Grzech jest potężny i sprowadza śmierć. Życie to nieustanna walka z grzechem. To grzech jest twoim prawdziwym wrogiem, a nie nadprzyrodzony diabeł.

Szczególnie w Starym Testamencie słowo „szatan” często jest używane wobec sił, które stają Bogu na drodze. Słowo „szatan” znaczy 'nieprzyjaciel', ale najczęściej pozostaje nie tłumaczone. W Nowym Testamencie greckie słowo 'diabolos' występuje 38 razy; 35 razy jest tłumaczone jako 'diabeł'. Jego pierwotne znaczenie to 'ten, który oskarża'. Faktycznie jest ono dwukrotnie przełożone jako „fałszywi oskarżyciele”, a raz jako „oszczercy”, ponieważ w tych fragmentach tłumacze Biblii wiedzieli, że użycie słowa „diabeł” nie miałoby sensu. W Liście do Tytusa 2,3 Paweł udziela rad starszym kobietom, by wiodły życie pobożne, by nie były „oszczercami” (diabolos). A w 1. Liście do Tymoteusza 3,11, nakazuje się chrześcijańskim żonom, by były po-

bożne, „nieskłonne do oczerniania” (diablos).

Byłoby rzeczą nierozsądną, gdyby tłumacze użyli w którymś z tych fragmentów słów 'diabeł', 'diabelski'. Starsze kobiety i żony chrześcijańskie z pewnością nie są „diabłem”. Nie trzeba wyobrażać sobie nadprzyrodzonego diabła za każdym razem, kiedy się czyta słowo „diabeł”. Byłby to duży błąd.

W Ewangelii Jana 6,70 Jezus powiedział: „Czyż nie wybrałem was dwunastu? A jeden z was jest diabłem”. Ale Judasz był człowiekiem, nie „diabłem”. Gdyby tłumacze napisali: „Jeden z was jest oszczercą”, znaczenie byłoby zupełnie jasne. Judasz zdradził później Jezusa pocałunkiem. Był zaiste fałszywym przyjacielem, ale nie był nadprzyrodzonym diabłem.

Musimy uważnie spoglądać na Pismo, aby zrozumieć, kim albo czym jest diabeł. Pomyśl o Apokalipsie (Księdze Objawienia) 2,10, gdzie do wierzących w Smyrnie mówi się: „Oto diabeł ma niektórych spośród was wtrącić do więzienia”. Czy ma to dla ciebie sens, że nadprzyrodzony diabeł dosłownie wtrąca wierzących do więzienia? Nie może tak być, bo wiemy, że uczynili to Rzymianie. To jest przykład diabła w działaniu. Raz za razem widzimy słowo „diabeł” użyte tak, by symbolizowało zło.

Grzech działa, bo ludzie, pozostawieni sami sobie, nie podążają drogami Bożymi. Terminy 'diabeł', 'szatan' i 'demony' nie odnoszą się do nieśmiertelnych kusicieli w ich pierwotnym znaczeniu. Nie ma takiej istoty jak nadprzyrodzony kusiciel.

3. Czy nadprzyrodzony diabeł kusi do grzechu?

Na podstawie tego, co rozważyliśmy dotychczas odpowiedź musi brzmieć: „Nie!” Musimy sami wziąć pełną odpowiedzialność za swoje grzechy. Zobaczyliśmy już, że złe myśli i czyny wychodzą z serca (Ewangelia Mateusza 15,18-19). Paweł powiada: „Wszyscy bowiem zgrzeszyli” (List do Rzymian 3,23). Czy sądzisz, że Bóg obwiniałby nas, gdyby wina leżała po stronie nadprzyrodzonego diabła? Na pewno nie.

Jesteśmy śmiertelni z powodu nieposłuszeństwa Adama wobec Bożych praw. Ale każdy z nas zasługuje na własny wyrok śmierci. Wszyscy zarobiliśmy sobie na „zapłatę za grzech”. A ta zapłata to śmierć (List do Rzymian 6,23).

Dopiero, kiedy będziemy skłonni przyznać, że to my całkowicie ponosimy winę za swoje grzechy, Bóg będzie mógł z nami pracować. Dopiero wtedy będziemy zdumiewać się, że pomimo naszych słabości Bóg jest skłonny nas zbawić.

4. Jak można zostać zbawionym od grzechu i śmierci?

Jedno jest pewne. Nie można zbawić siebie samego. Biblia stawia tę sprawę jasno. Można jednak zostać zbawionym dzięki Bożemu miłosierdziu. Bóg dał nam drogę ucieczki od grzechu i śmierci. Przez ofiarę Swego Syna, Jezusa Chrystusa, otworzył drogę do życia wiecznego. Zaprasza cię, byś miał(a) udział w zwycięstwie Jezusa nad grzechem.

Jezus przeżył doskonałe życie, a potem „za nas umarł” (1 List do Tesaloniczan 5,10). Przez wiarę w Jezusa jako naszego Zbawiciela Bóg jest skłonny wybaczyć twoje grze-

chy. Przez chrzest w imię Jezusa (Ewangelia Marka 16,16) i przez przestrzeganie jego przykazań (Ewangelia Jana 15,8-13) możesz zostać zbawiony(-na) od grzechu i śmierci. Powstanie z martwych do życia wiecznego może być twoją nadzieją. Jezus przyszedł, żeby zabrać i grzech, i śmierć, „On bowiem zbawi swój lud od jego grzechów” (Ewangelia Mateusza 1,21), a „jako ostatni wróg, zostanie pokonana śmierć” (1 List do Koryntian 15,26).

Bóg chce, abyś wziął odpowiedzialność nie tylko za swoje grzechy, ale także za swoje życie. Nie masz powodu obawiać się nieistniejącego, nadprzyrodzonego diabła. Powinieneś raczej posłuchać tych słów mądrości: „Boga się bój i przykazań Jego przestrzegaj, bo cały w tym człowiek!” (Księga Koheleta 12,13).

Jeżeli już teraz tak żyjesz, ostateczne błogosławieństwo życia wiecznego będzie twoje, kiedy Jezus powróci do Jerozolimy, aby ustanowić Boże królestwo na ziemi:

„...bo tam udziela Pan błogosławieństwa, życia na wieki” (Psalm 133,3).

Chętnie udzielimy dalszych informacji na temat naszej wspólnoty i naszej wiary. Prosimy o kontakt:

www.prawdybiblijne.com

Wszystkie cytaty biblijne pochodzą z Biblii Tysiąclecia, IV wyd., 1989, chyba że zaznaczono inaczej (BW: Biblia Warszawska, 1975).